

**„BRON VAN LEVEN“ (MPOKOLO WA MUOYO)
Onthaalhuis voor mensen in nood, Kananga, Kongo**

Kananga, 15 december 2009

Goede vrienden,

Het is twee jaar geleden dat ik nog een nieuwsbrief schreef. Ik weet het, het is niet goed. Het kan de indruk wekken dat er geen nieuws te melden is. De werkelijkheid is dat we hier van 's morgens tot 's avonds ondergedompeld worden in heel veel nieuws. Onze diensten trekken meer en meer mensen aan, slachtoffers van deze ontwrichte Congolese maatschappij die minder en minder levenskansen te bieden heeft.

Ons Onthaalhuis voor Mensen in Nood "Bron van Leven" blijft sinds enkele jaren te klein. Van januari tot nu hebben we gemiddeld meer dan 66 mensen per maand opgevangen. Dit betekent 800 mensen dit jaar, waarvan 80 % kinderen. De meeste kunnen we na een tijdje in hun familie terecht brengen, waar

Groot en klein verblijven in Bron van Leven als een grote familie.

ze nieuwe kansen krijgen om beter te leven. Dagelijks verblijven er tussen de 80 en 110 mensen in ons centrum met een opvangcapaciteit van 44 bedden. Dat kan omdat in onze slaapkamers de bedden tegen elkaar staan van de ene muur tot de andere. De manier waarop de kinderen zich 's avonds op die matrassen nestelen, doet soms denken aan een nest zorgeloze hondjes. Anderen slapen op matten naast en onder de bedden. Geen probleem voor die gasten, die doen dat spelenderwijze. Iedere avond bij het slapengaan is het hier Vlaamse kermis.

Eveneens in de centrale gevangenis van Kananga, waar ik aalmoezenier ben, groeit het aantal mensen aan van maand tot maand. De voorbije jaren waren er tot 200 gevangenen, vandaag zijn er 400, waaronder een twintigtal vrouwen en 28 minderjarigen. De gerechtsmolen draait erg traag, dagelijks van 11 tot 14 uur... De staat stuurt dagelijks mensen naar de gevangenis, zonder zich te bekommeren om hun eten, geneeskundige zorgen, water, zeep, slaapplaatsen of kledij. We kloppen regelmatig aan bij de verantwoordelijke staatsinstanties, die ons vriendelijk ontvangen met veel vage beloften en vooral hun verlangen uiten dat we onze diensten blijven verderzetten.

We proberen er iets te doen voor de armsten. Gisteren begeleidden we een zwangere vrouw van de gevangenis naar de materniteit. Vannacht werd haar kindje geboren. Vandaag moet ze met haar pasgeborene terug naar die vuile gevangenis. Haar man deed gewapende overvallen. Enkele weken geleden, op een nacht werd hij in de wijk Kele Kele op heterdaad betrapt en door patrouillerende soldaten doodgeschoten. Bij haar in huis vond men koffers vol gestolen

goederen. Zij zegt niets te weten van de activiteiten van haar man. In afwachting van nader onderzoek, moet de weduwe naar de gevangenis waar ze moeder wordt van een kindje wiens vader een doodgeschoten bandiet is. Wat voor toekomst is weggelegd voor dit kind?

De meeste kinderen die in de gevangenis terechtkomen, kennen we goed want de gevangenis en ons onthaalhuis zijn dagelijks betrokken bij dezelfde realiteit van verwaarloosde kinderen. Verwaarlozing van kinderen loopt vlug uit op jeugdcriminaliteit. Er zijn straatkinderen die we in ons centrum opvangen en na enkele maanden terug in hun familie kunnen brengen, maar sommige blijven er niet. Kinderen die besmet zijn met de totale vrijheid van het straatleven, hebben het erg moeilijk om thuis te blijven en komen vaak weer op straat terecht. En de stap van het vrije straatleven naar de gevangenis is erg klein. Zo komen er kinderen die we naar hun familie terug brachten, in de gevangenis vast te zitten. De jeugdrechter haalt die kleine diefjes uit de gevangenis en vertrouwt ze toe aan ons centrum in de hoop dat wij ze weer naar hun familie zullen brengen. Zo kennen we een hele reeks kinderen die gedurende jaren steeds maar ronddraaien in dezelfde molen van “de straat - ons centrum - thuis - de straat - de gevangenis - ons centrum - thuis - de straat, enz.”

Midden in deze moeilijke omstandigheden van het dagelijks Congolese leven, zijn er ook kerstlichtjes die opflakkeren in de duisternis.

Kerstlichtje 1: Een straatkind dat een tijdje in ons onthaalhuis had doorgebracht maar verkoos ons te verlaten om weer te gaan genieten van het vrije straatleven, stond op een dag aan onze ingangspoort met een jonge uitgeteerde moeder en haar ziek kindje in vuile lappen gewikkeld. Hij had haar op de markt gevonden waar ze op de grond zat met haar kindje op haar schoot, en aalmoezen vroeg. En die kleine begreep haar ellende, kreeg medelijden en bracht haar naar ons centrum waar hij van wist dat ze er zeker zou opgevangen worden.

Vooraf dank zij de sojapap (mengeling van maïs-en sojameel) herstellen ondervoede kinderen vlug

Dat kind kent beter de Rechten van de Vrouw en het Kind dan al die praters die sessies over de Mensenrechten organiseren (en er aardig wat geld aan verdienen).

Kerstlichtje 2: Op een dag is één van onze medewerkers zoals iedere dag eten aan het kopen op de markt met wat geld hem toevertrouwd door enkele gevangenen. Plotseling strijkt er zoals een zwerm mussen, een groep straatkinderen op hem neer en een seconde later zijn ze weg met zijn geld. Hij roept verschrikt uit dat het zijn geld niet is, maar van de gevangenen. Eén van die kinderen herkent die dienstverlening, want hij heeft zelf verschillende maanden in de ellende van de gevangenis gezeten en hij weet dat wij hem er hebben uitgehaald. Na enkele minuten wordt al het geld dat ze onder elkaar al hadden verdeeld, teruggegeven met de beleefde melding: “Sorry, we wisten niet dat het van de gevangenen was”.

Die vuile straatkinderen zijn meer bekommerd om de rechten van de gevangenen dan die goedgeklede gezagsdragers van het rechtswezen.

Zo zij er heel wat gebeurtenissen die ons ontroeren. De rauwe werkelijkheid die we hier dag in dag uit beleven, bespeelt inderdaad dikwijls onze gevoelens die een lach of een traan verwekken:

* Wanneer één van onze kinderen lijdt aan bloedarmoede, zoeken we bloedgevers die zich aanmelden voor wat geld om eten te kunnen kopen. Na een test mogen ze echter dikwijls geen bloed geven want ze hebben er geen genoeg, met andere woorden: ze eten niet genoeg...

* In ons onthaalhuis vangen we kinderen op omdat hun vader of moeder in de gevangenis zit. We vangen ook vaders en moeders op die dagen te voet hebben gelopen van hun dorp naar de stad omdat hun kind in de gevangenis zit. Iedere zondag gaan we naar de gevangenis met kinderen die hun ouders bezoeken en met ouders die hun kinderen bezoeken.

* We vangen ook kinderen op omdat vader gestorven is aan aids en moeder in het hospitaal stervende is aan dezelfde ziekte.

* Onze jeepambulance is ook al goed getekend door de belevenissen van ons onthaalhuis: er zijn mensen in gestorven en er zijn mensen in geboren. Zo zijn we gewend geraakt aan de typische geuren van dood en geboorte, midden in de zwoele nacht, traag rijdend, hotsend en botsend door geulen, putten en modderpoelen op weg naar het hospitaal, luisterend naar de laatste zucht of de eerste levenskreet.

Onze solidariteit met de armen hier neemt zoveel tijd in beslag, dat onze dank aan hen die vanuit Europa solidair zijn met armen in Afrika, niet genoeg wordt uitgedrukt. Dit gebeurt alleszins langs deze brief en hopelijk nog op een meer persoonlijke wijze. Van harte dank voor uw edelmoedige sympathie!

Brieven schrijven, rekenen, administratief werk, rapporten maken, projecten opstellen, dat gebeurt vooral 's avonds na de drukte van de dag. En dan nog... Op een avond, na een tropische regenbui is het buiten donker, fris en rustig. De deur gaat dicht en ik werk aan een dringend rapport dat de jeugdrechter me gevraagd heeft: een beschrijving van de familiale en sociale situatie van enkele kinderen die in de gevangenis zitten; een rapport dat moet uitlopen op hun vrijlating. Ik ben wat nerveus want een toets van

Het gebeurt dat zwerfkinderen 's nachts aan mijn deur komen slapen in de hoop de volgende ochtend in ons centrum opgenomen te worden.

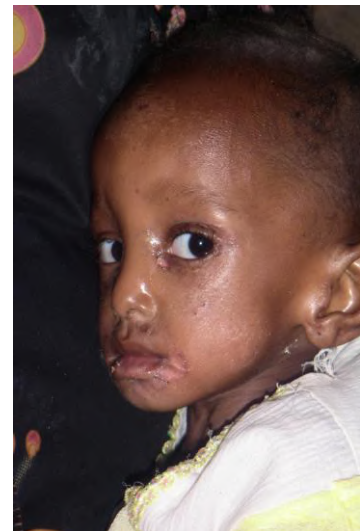
mijn computer doet het niet. Er wordt op de deur geklopt en een kinderstem roept: "Papa Ivo!" – Ik antwoord: "Wie is daar?" – "'t Ben ik" – "Wie?" – "Ik!". Ik druk nog vlug op enkele koppige toetsen en erger mij omdat "ze me nooit gerust laten" en dan voel ik me weer een beetje zoals de schuldige huisvader die te weinig tijd heeft voor zijn kinderen omdat hij veel werk heeft. Ik loop naar de deur terwijl ik bijna grommend zeg: "Wat is er gaande?" Ik doe de

deur open en daar staat in de donkere frisse nacht een kleine jongen met zijn armen over zijn borst gekruist en zijn handen op zijn schouders, de houding van kinderen die zich tegen de kou beschermen. En dan komt de klassieke litanie uit zijn mond gerold: “Papa Ivo, de vent van mama heeft me thuis buiten gesmeten, ik heb geen plaats om te slapen en ik heb honger en ik heb geen kleren”. Met smekende vochtige ogen steekt hij zijn twee open handjes vragend naar voor: “Papa, heb medelijden met mij! Help mij! Neem me op in Bron van Leven!”. Computerproblemen en rapporten zijn dus weer voor morgen of overmorgen of volgende week. Want er moet nu aandachtig geluisterd worden naar het zoveelste verhaal van een kind dat eten uit de keuken gestolen heeft. En dan met die kleine op de moto naar ons centrum rijden, een kilometer verder. Wanneer ik terugben, wil ik toch nog beginnen werken aan mijn rapport, maar de elektriciteit van de stadscentrale valt uit...

Hier is dus heel wat werk te verzetten. Maar we zijn met te weinig. Niet te verwonderen dat we geplaagd worden door stressvolle dagen en slapeloze nachten. Het is toch niet mogelijk dat er in Europa geen jonge mensen meer zijn die zoals Damiaan van Molokai en Teresa van Calcutta, hun liefde en leven willen delen met de verstotenen der aarde?

Er is hier gebrek aan missionarissen maar ook aan geld. Sinds jaren had ons centrum moeten vergroot worden. Het is mogelijk om het terrein naast het onze aan te kopen en er een slaapzaal voor 50 bedden op te bouwen. Dat zou ons 80.000 € kosten. Het is zonder schaamte maar met veel vertrouwen dat ik vraag: waar kunnen we een dergelijk bedrag vinden?

Ons missionarisleven heeft heel wat te maken met Kerstmis. Want missie betekent Kristus helpen ter wereld brengen: hij wil telkens weer geboren worden overal waar mensen zijn. Het Woord wil Vlees worden, d.w.z. Gods Liefde wil heel tastbaar in praktijk worden gebracht vooral daar waar mensen lijden. Missionaris zijn is werken als een vroedvrouw: de barensweeën en de geboortepijn begeleiden om nieuw leven ter wereld te brengen. Zoals de vroedvrouw de barendende moeder aanmoedigt om te duwen, zo zijn we dagelijks bezig met begeleiden, aanmoedigen, stimuleren, hopen op nieuw leven. Er zijn weeën en het doet pijn, maar sinds Bethlehem weten we dat het die moeite waard is en dat Hij “Bron van Leven” wil zijn.

Ik wens jullie een zalig Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar!

Ivo Vanvolsem

* Postadres: Ivo Vanvolsem / KANANGA, KONGO
Missiehuis van Scheut, Ninoofsesteenweg 548, 1070 Brussel
* E-mail: ivovanvolsem@yahoo.fr

- *Zij die een handje willen toesteken, kunnen dat op rekening
“Scheut Ontwikkelingssamenwerking 000-0901974-68”
met vermelding: voor MWM 02 243 031 (met fiscaal attest vanaf 30 € per jaar).*
- *Wie geen fiscaal attest wenst, kan storten op rekening
“Missiehuis van Scheut – Brussel 210-0390663-96”; IBAN: BE65 2100 3906 6396;
BIC: GEBABEBB, met vermelding: MPOKOLO, Ivo Vanvolsem, Kasayi.*